

ARIA

De wereld achter de muren van de Bolster werd 'de Winkel des Doods' genoemd. Daar verschool de dood zich in talloze gedaanten. Aria had nooit gedacht dat ze er zo dichtbij zou komen.

Ze beet op haar lip terwijl ze naar de zware stalen deur voor zich keek. Op een display stond met knipperende, rode letters: AGRICULTUUR 6 – VERBODEN TOEGANG.

Ag 6 was maar een servicekoepel, zei Aria tegen zichzelf. Tientallen koepels voorzagen Rêverie van voedsel, water en zuurstof; alles wat een afgesloten stad nodig had. Ag 6 was pasgeleden door een storm geteisterd, maar waarschijnlijk viel de schade mee. Waarschijnlijk.

'Misschien moeten we teruggaan,' zei Paisley. Ze stond naast Aria in de luchtsluis en draaide zenuwachtig aan een lok van haar lange, rode haar.

De drie jongens zaten gehurkt bij het controlepaneel naast de deur, ze schakelden het signaal uit zodat het alarm niet zou afgaan als ze naar buiten gingen. Aria deed haar best om hun aanhoudend gekibbel te negeren.

'Kom op, Paisley. Wat is nou het ergste wat er kan gebeuren?'

Aria bedoelde het als een grap, maar haar stem sloeg over en ze eindigde met een lachje.

'Wat er in een beschadigde koepel zou kunnen gebeuren?' Paisley vinkte het op haar slanke vingers af. 'Onze huid kan wegrotten. We kunnen buitengesloten raken. Een Aetherstorm kan ons in menselijke speklapjes veranderen en dan zijn we voer voor kannibalen.'

‘Het is gewoon een ander gedeelte van Rêverie,’ zei Aria.

‘Een verboden deel.’

‘Pais, je hoeft niet te gaan.’

‘Jij ook niet,’ zei Paisley, maar daar vergiste ze zich in.

De afgelopen vijf dagen had Aria zich voortdurend zorgen gemaakt over haar moeder. Waarom had ze niets van zich laten horen? Lumina sloeg haar dagelijkse bezoeken nooit over, ook al had ze het nog zo druk met haar medisch onderzoek. Als Aria wilde weten wat er aan de hand was, moest ze in die koepel zien te komen.

‘Voor de duizendste keer, wacht nou maar af, Ag 6 is veilig,’ zei Soren zonder zich van het controlepaneel af te wenden. ‘Denk je soms dat ik vanavond aan m’n eind wil komen?’

Daar had hij een punt. Soren hield te veel van zichzelf om zijn eigen leven in de waagschaal te stellen. Aria keek naar zijn gespierde rug. Soren was de zoon van de directeur Veiligheid van Rêverie. Hij was van het vlees en bloed dat alleen de bevoorrechten hadden. Hij had zelfs een bruine teint, een belachelijke upgrade als je bedacht dat geen van hen ooit de zon had gezien. Hij was bovendien een genie in het kraken van codes.

Ban en Echo stonden naast hem op wacht. Waar Soren ook was, de broers waren bij hem in de buurt. Meestal had hij honderden volgelingen, maar dat was in de Domeinen. Deze avond stonden ze maar met z’n vijven in de krappe luchtsluis. Slechts vijf overtreders van de wet.

Soren kwam overeind en er flitste een scheef glimlachje over zijn gezicht. ‘Ik moet het eens met mijn vader over zijn veiligheidsprotocollen hebben.’

‘Is ’t je gelukt?’ vroeg Aria.

Soren haalde zijn schouders op. ‘Ooit aan getwijfeld? Nu komt het mooiste. Tijd om de boel uit te zetten.’

‘Wacht,’ zei Paisley. ‘Ik dacht dat je onze iViewers alleen zou blokkeren.’

‘Dat klopt, maar dan hebben we te weinig tijd. We moeten ze uitzetten.’

Aria veegde met een vinger over haar iViewer. Ze droeg het doorzichtige apparaatje altijd op haar linkeroog en schakelde het nooit uit. Via die kijker kon ze de Domeinen bezoeken, de virtuele ruimten waar ze het grootste deel van hun tijd doorbrachten.

‘Kaleb vermoordt ons als we niet op tijd terug zijn,’ zei Paisley.

Aria sloeg haar ogen ten hemel. ‘Je broer ook met z’n themavonden.’ Meestal dwaalde ze met Paisley en haar oudere broer, Kaleb, vanaf hun favoriete plek in de 2e-Genlounge door de Domeinen. In de afgelopen maand had Kaleb hun avonden rondom thema’s gepland. Het thema van vanavond, ‘vurig vriendenfeestmaal’, begon in een Romeins Domein waar ze zich te buiten gingen aan geroosterd zwijn en kreeftragout. Daarna gingen ze naar een Minotaurusparty in een mythologie-Domein. ‘Ik ben alleen maar blij dat we vóór de piranha’s weg waren.’

Dankzij haar iViewer had Aria dagelijks contact met haar moeder, die onderzoek deed in Bliss, honderden Bolstermijlen verderop. Die afstand was nooit een probleem geweest, tot vijf dagen geleden, toen de verbinding met Bliss werd verbroken.

‘Hoe lang blijven we daar eigenlijk?’ vroeg Aria. Ze had maar een paar minuten nodig om onder vier ogen met Soren te praten. Net lang genoeg om hem te vragen wat er in Bliss aan de hand was.

Bans gezicht brak in een grijns open. ‘Lang genoeg om eens echt te feesten!’

Echo streek zijn haar uit zijn ogen. ‘Lang genoeg om met ons lijf te feesten!’

Echo heette eigenlijk Theo, maar dat was bijna iedereen vergeten. Zijn bijnaam paste te goed bij hem.

‘We kunnen de boel een uur afsluiten.’ Soren knipoogde naar haar. ‘Maak je geen zorgen, ik zet jullie later wel weer aan.’

Aria stiet een hees en flirtend lachje uit. ‘Dat is je geraden ook.’

Paisley wierp haar een wantrouwige blik toe. Ze wist niets van Aria’s plan. Er was iets met Bliss gebeurd en Aria wist dat Soren daar bij zijn vader meer over te weten kon komen.

Soren rolde met zijn brede schouders als een bokser die de ring betreedt. ‘Daar gaan we dan, knijters. Hou je vast. We sluiten af in drie, twee...’

Aria schrok toen er diep in haar oren een schrill geluid begon te gillen. Een rode muur stortte voor haar gezichtsveld omlaag. Verschroeiende pijnscheuten staken in haar linkeroog en verspreidden zich over haar schedel. De pijn concentreerde zich boven in haar nek, schoot langs haar rug naar beneden en explodeerde in haar ledematen. De rode muur verdween weer even snel als hij was gekomen.

Gedesoriënteerd knipperde ze een paar keer met haar ogen. De icoontjes van haar favoriete Domeinen waren verdwenen. De rij berichten en de nieuwsband onder in haar smartscreen waren ook weg, en nu was alleen de deur van de luchtsluis er nog, die ze niet helemaal scherp zag, alsof hij in soft focus was. Ze keek naar haar grijze laarzen. Middengrijs. Die schaduw lag over bijna alles in Rêverie. Hoe kon grijs nou nóg doffer worden?

Ze stonden met z’n allen in de krappe ruimte, maar toch be kroop haar een eenzaam gevoel. Ze kon niet geloven dat mensen ooit zo hadden geleefd, slechts met de werkelijkheid. Buiten leefden de Wildlingen nog stééds zo.

‘Het is gelukt,’ zei Soren. ‘Nu bestaan we alleen nog uit vlees!’

‘We zijn Wildlingen!’ riep Echo. ‘We zijn Uitlanders!’

Paisley bleef maar met haar ogen knipperen. Aria wilde haar geruststellen, maar Ban en Echo maakten zo’n kabaal in de kleine ruimte dat ze zich niet kon concentreren.

Soren draaide aan een grendel op de deur. De overdruk uit de ruimte ontsnapte sissend en met een tochtvlaag. Aria keek omlaag, verbijsterd toen ze zag dat Paisley haar hand had vastgepakt. Voordat Soren de deur openschoof had ze slechts een seconde

om te beseffen dat ze in geen maanden door iemand was aange-
raakt, niet meer sinds haar moeder was vertrokken.

‘Eindelijk vrij,’ zei hij, en hij stapte de duisternis in.

In de lichtstraal die uit de luchtsluis scheen zag ze dezelfde
gladde vloeren die je overal in Rêverie aantrof, maar hier waren
ze bedekt met een dikke laag stof. Sorens voetstappen maakten
een spoor de schemering in.

Stel dat de koepel niet beveiligd was? Stel dat Ag 6 vergeven
was van gevaren uit de buitenwereld? Miljoenen doden in de
Winkel des Doods. In de lucht die langs haar wangen streek kon-
den wel talloze ziektekiemen ronddwarrelen. Voor haar gevoel
stond inademen plotseling gelijk aan zelfmoord.

Aria hoorde vlak bij Soren een toetsenbordje piepen. Met een
reeks luide klikken ging er een hele rij lampen aan. Er kwam een
spelonkachtige ruimte tevoorschijn. Landbouwwallen strekten
zich in rechte lijnen naar achteren uit. Hoog boven hen liepen
kriskras langs het plafond buizen en balken. Ze zag geen gapende
gaten of andere sporen van ravage. De koepel zag er met zijn
vuile vloeren en plechtige stilte simpelweg verwaarloosd uit.

Soren sprong in de deuropening en klemde zich aan de deur-
post vast.

‘Je mag mij de schuld geven als dit niet de geweldigste avond
van je leven wordt.’

Het voedsel groeide op halfhoge, plastic wallen. Rondom haar
spreidde rij na rij van rottend fruit en groenten zich in eindeloze
lijnen uit. Net als al het andere in de Bolster waren ze genetisch
op doelmatigheid gemanipuleerd. Ze hadden geen bladeren,
hadden geen aarde nodig en vergden weinig water om te kunnen
groeien.

Aria plukte een beurse perzik en kromp ineem toen ze merkte
hoe gemakkelijk het zachte vruchtvlees stukging. In de Domei-
nen werd nog altijd voedsel geteeld – althans, virtueel nage-
bootst – op boerderijen met rode schuren en akkers onder een

zonnige hemel. Ze moest aan de laatste iViewer-slogan denken: BETER DAN ECHT. In dit geval klopte dat. In Ag 6 leek het echte voedsel wel op bejaarden in afwachting van hun verjongings-behandeling.

De eerste tien minuten zaten de jongens elkaar tussen de rijen achterna en sprongen ze over de wallen heen. Dat ontaardde in een spelletje dat Soren 'rotbal' noemde, waarbij ze elkaar met fruit en groenten bekogelden. Aria speelde een tijdje mee, maar Soren mikte steeds op haar en gooide te hard.

Ze dook met Paisley achter een wal en Soren veranderde het spel opnieuw. Hij zette Ban en Echo naast elkaar tegen de muur als voor een executie en gooide met grapefruits naar de broertjes, die daar alleen maar stonden te lachen.

'Geen citroenen meer!' riep Ban. 'We moeten praten!'

Echo stak net als Ban zijn handen in de lucht. 'We geven ons over, fruitmaaiër! We moeten praten!'

Mensen deden altijd wat Soren wilde. In al de beste Domeinen had hij altijd voorrang. Er was zelfs een Domein naar hem genoemd, SOREN 18. Dat had Sorens vader een maand geleden voor zijn verjaardag gecreëerd. De Scheve Groenflessen hadden een speciaal concert gegeven. Tijdens de laatste song werd het stadion onder zeewater gezet. Iedereen was in zeemeerminnen en zee-meerminnen veranderd. Zelfs voor de Domeinen, waar alles kon, was dat een spectaculair feest geweest. Sindsdien waren onderwaterconcerten een rage. Soren had staartvinnen sexy gemaakt.

Buiten schooltijd ging Aria amper met hem om. Soren was heer en meester in de sport- en strijd-Domeinen. Plekken waar mensen met elkaar konden wedijveren en elkaar naar de kroon staken. Zij was meestal met Paisley en Kaleb in de kunst- en muziek-Domeinen te vinden.

'Kijk nou eens wat smérig,' zei Paisley, terwijl ze over een oranje klodder op haar broek veegde. 'Het gaat niet weg.'

'Dat noemen ze een vlek,' zei Aria.

'Waar zijn vlekken nou goed voor?'

‘Nergens voor. Daarom hebben we ze in de Domeinen ook niet.’ Aria nam haar beste vriendin nauwlettend op. Paisley had een gekwelde uitdrukking op haar gezicht, haar voorhoofd stak over de rand van haar iViewer naar voren. ‘Gaaf het wel met je?’

Paisley zwaaide met haar vingers voor haar kijker. ‘Ik vind dit verschrikkelijk. Alles is wég. Waar is iedereen? En waarom klink ik zo pseudo?’

‘Dat doen we allemaal. Alsof we een megafoon hebben ingeslikt.’

Paisley trok een wenkbrauw op. ‘Een wat?’

‘Een geluidstrechter waar mensen vroeger hun stem mee versterkten. Vóór het microfoontijdperk.’

‘Klinkt mega-antiek,’ zei Paisley. Ze draaide zich snel om en rechtte haar schouders naar Aria. ‘Ga je me nog vertellen wat er aan de hand is? Waarom zijn we bij Soren?’

Nu de kijkers waren uitgeschakeld, besefte Aria dat ze Paisley kon vertellen waarom ze met hem flirtte. ‘Ik moet weten hoe het met Lumina gaat. Ik weet dat Soren daar bij zijn vader iets over te weten kan komen. Misschien weet hij nu al iets.’

Paisleys gezichtsuitdrukking verzachtte. ‘Waarschijnlijk ligt de verbinding gewoon plat. Binnenkort zul je vast wel weer iets van haar horen.’

‘De verbinding ligt altijd maar een paar uur plat. Nooit zo lang als nu.’

Paisley zuchtte en leunde met haar rug tegen de plastic wal. ‘Ongelooflijk dat je van de week voor hem hebt gezongen. En je had Kaleb moeten zien. Hij dacht dat je wat van je moeders medicijnen had gescoord.’

Aria glimlachte. Meestal hield ze haar stem voor zichzelf, dat was strikt iets tussen haar en haar moeder. Maar een paar avonden geleden had ze in een cabaret-Domein een zwoele ballade voor Soren gezongen. Binnen een paar minuten was dat Domein volgestroomd met honderden mensen die haar wilden horen zingen. Aria was weggegaan. En precies zoals ze had gehoopt, zat Soren

sindsdien achter haar aan. Toen hij vanavond met dit idee op de proppen kwam, had ze de kans met beide handen aangegrepen.

‘Ik moest zijn interesse zien te wekken.’ Ze veegde een zaadje van haar knie. ‘Zodra hij met die fruitoorlog hier ophoudt, ga ik met hem praten. Daarna maken we dat we wegkomen.’

‘Laten we er nu een eind aan maken. We zeggen tegen hem dat we ons vervelen... want dat is ook zo.’

‘Nee, Pais,’ zei Aria. Soren liet zich niks vertellen. ‘Laat mij maar.’

Soren sprong vlak voor hen boven op de landbouwwal, zodat ze beiden opschrokken. Hij had een avocado in zijn hand en zijn arm in de aanslag om te gooien. Zijn grijze kleding zat onder de sap- en pulpvlakken. ‘Wat is er aan de hand? Waarom zitten jullie hier maar een beetje te zitten?’

‘Dat rotbalspelletje, daar vinden we niks aan,’ zei Paisley.

Aria kromp ineen en wachtte op Sorens reactie. Hij sloeg zijn armen over elkaar en bewoog met zijn kaken heen en weer terwijl hij hen aanstaarde.

‘Misschien moeten jullie dan maar gaan. O nee. Bijna vergeten. Jullie kunnen niet weg. Dan moet je je maar even vervelen, Paisley.’

Aria keek naar de deur van de luchtsluis. Wanneer had hij die dichtgedaan? Ze beseftte dat hij alle deurcodes had, en ook die voor het opstarten van hun iViewers. ‘Je kunt ons hier niet opsluiten, Soren.’

‘Actie gaat voor reactie.’

‘Waar heeft hij het over?’ vroeg Paisley.

‘Soren! Kom hier,’ riep Ban. ‘Dit moet je zien!’

‘Dames. Ik ben elders nodig.’

Hij gooide de avocado in de lucht en rende weg. Aria ving hem zonder nadenken op. Hij barstte open in haar hand en veranderde in één glibberige groene smurrie.

‘Hij bedoelt dat we te laat zijn, Pais. Hij heeft ons al buitengesloten.’

Aria ging toch even bij de luchtsluisdeur kijken. Het paneel reageerde niet. Ze staaarde naar de rode noodknop. Die was rechtstreeks verbonden met de centrale computer. Als ze erop sloeg, zouden de bewakers uit Rêverie hen komen helpen. Maar dan zouden ze ook straf krijgen omdat ze waren uitgebroken, en werden hun privileges binnen de Domeinen waarschijnlijk ingeperkt. Dan had ze helemaal geen kans meer om Soren over haar moeder te vragen.

‘We blijven nog even. Ze komen vast gauw terug.’

Paisley streek haar haar over een schouder. ‘Oké. Maar mag ik je hand dan weer vasthouden? Dan heb ik meer het gevoel dat we in de Domeinen zijn.’

Aria staaarde naar de uitgestoken hand van haar beste vriendin. Paisleys vingers trilden een beetje. Ze pakte haar hand. Maar toen ze samen naar de andere kant van de koepel liepen, moest ze de neiging onderdrukken om haar hand weer weg te trekken. De drie jongens verdwenen door een deur die Aria niet eerder had opgemerkt. Opnieuw floepte er een hele rij lampen aan. Even vroeg ze zich af of haar iViewer weer was geactiveerd en ze niet eigenlijk een Domein voor zich zag. Voor hen doemde een prachtig groen bos op. Ze keek en zag boven de boomtoppen het bekende witte plafond met daarlangs een doolhof van lichten en buizen. Ze besepte dat het een reusachtig terrarium was.

‘Ik heb het gevonden,’ zei Ban. ‘Ben ik goed of niet?’

Echo maakte een driftige hoofdbeweging, waardoor zijn verwarde haren uit zijn ogen zwierden. ‘Goed, man. Niet echt, gewoon. Ik bedoel, wel echt. Kolere, je snapt me wel.’

Ze keken allebei naar Soren. ‘Perfect,’ zei hij met een intense blik in zijn ogen. Hij trok zijn shirt uit, gooide het weg en rende het bos in. Op de voet gevolgd door Ban en Echo.

‘Wij gaan er toch zeker niet in?’ vroeg Paisley.

‘Niet zó.’

‘Aria, dat meen je niet.’

‘Pais, moet je nou kijken.’ Verrot fruit was één ding. Maar een bos was pas echt een uitdaging. ‘Dit moeten we zien.’

Onder de bomen was het koeler en donkerder. Aria streek met haar vrije hand over de stammen en voelde aan het ruwe oppervlak. Nepbast was niet zo ruw dat het haar huid schaafde. Ze verpulverde een droog blad tot scherpe schilfers in haar handpalm. Ze staaarde naar het bladerdak en de takken boven haar, en stelde zich voor dat als de jongens niet zo’n lawaai maakten, ze de bomen misschien kon horen ademen.

Toen ze dieper het bos in waren, bleef Aria in Sorens voetspoor. Ze hoopte op een kans om met hem te praten en deed tegelijk haar best niet op Paisleys vochtige, warme hand te letten. Zij en Paisley hadden in de Domeinen wel vaker elkaars hand vastgehouden, daar gebeurde het wel eens, aanraken. Maar daar voelde het zachter aan, niet zoals deze beklemmende greep.

De jongens zaten in het bos achter elkaar aan. Ze hadden stokken gevonden, die ze als speren in hun hand hielden, en hadden vuil op hun gezicht en borst gesmeerd. Ze deden alsof ze Wildlingen waren, zoals die in de buitenwereld leefden.

‘Soren!’ riep Aria toen hij langs haar schoot. Hij bleef met de speer in de hand staan en siste naar haar. Ze deinsde terug. Soren lachte haar uit en rende weg.

Paisley bracht haar tot staan. ‘Ik vind ze doodeng.’

‘Ik weet het. Ze zijn altijd vreselijk angstaanjagend.’

‘Niet zij, de bomen. Ik heb het gevoel dat ze boven op ons gaan vallen.’

Aria keek omhoog. Dit bos voelde weliswaar anders, maar daar had ze nog niet aan gedacht. ‘Oké. Dan wachten we bij de luchtsluis,’ zei ze, en ze keerde om. Een paar minuten later realiseerde ze zich dat ze bij een open plek waren gekomen waar ze al eerder waren geweest. Dat was zo ongelooflijk dat ze bijna moest lachen. Ze waren verdwaald in het bos. Ze liet Paisleys hand los en wreef met haar hand over haar broek.

‘We lopen in kringetjes. Laten we hier maar wachten tot de

jongens langskomen. Maak je geen zorgen, Pais. We zitten nog steeds in Rêverie. Zie je wel?' Ze wees tussen de bladeren door naar het plafond en wilde meteen dat ze dat niet had gedaan. De lichten boven hen gingen zwakker branden, flakkerden even uit en sprongen weer aan.

'Zeg me dat dat niet net gebeurde,' zei Paisley.

'We gaan weg. Dit was een achterlijk idee.' Had Ag 6 in dit gedeelte misschien toch schade opgelopen?

'Ban! Kom hier!' riep Soren. Aria draaide zich om en ving een glimp op van zijn gebruide torso toen hij tussen de bomen door rende. Ze beet op haar lip. Dit was haar kans. Als ze opschoot, kon ze nu met hem praten. Als ze Paisley even alleen liet.

Paisley schonk haar een bibberig glimlachje. 'Schiet op, Aria. Ga met hem praten. Maar kom gauw terug.'

'Beloofd.'

Soren sjouwde met een stapel takken in zijn armen toen ze hem vond.

'We gaan een vuur maken,' zei hij.

Aria verstarde. 'Dat meen je niet. Je gaat toch zeker niet echt... hè?'

'We zijn Uitlanders. Uitlanders maken vuur.'

'Maar we zijn nog steeds binnen. Dat kun je niet maken, Soren. Dit is geen Domein.'

'Precies. Dus nu hebben we de kans om het echte werk te zien.'

'Soren, dat is verboden.' In de Domeinen was vuur een golvende, geeloranje gloed die een zachte warmte uitstraalde. Maar door jarenlange veiligheidsoefeningen in de Bolster wist ze dat echt vuur anders was. 'Je kunt de lucht vergifigen. Je zou Rêverie in de as kunnen leggen...'

Ze onderbrak zichzelf toen Soren een stap dichterbij deed. Vocht parelde op zijn voorhoofd. Het trok witte sporen door de modder op zijn gezicht en borst. Hij zweette. Ze had nog nooit zweet gezien.

Hij boog zich naar haar toe. 'Ik kan hier alles doen wat ik wil. Alles.'

'Dat weet ik wel. Dat kunnen we allemaal. Toch?'

Soren zweeg even. 'Ja.'

Dit was haar kans. Ze koos haar woorden zorgvuldig. 'Jij weet dingen, hè? Zoals de codes waarmee we hier binnen zijn gekomen... Dingen die wij niet horen te weten.'

'Natuurlijk.'

Aria glimlachte en glipte om de takkenbos in zijn armen heen. Ze ging op haar tenen staan om aan te geven dat ze moesten fluisteren. 'Nou, vertel mij dan eens een geheimpje. Vertel eens iets wat ik eigenlijk niet mag weten.'

'Zoals?'

De lichten begonnen opnieuw te flakkeren. Aria's hart sprong op. 'Wat er in Bliss gaande is,' zei ze, terwijl ze haar uiterste best deed achteloos te klinken.

Soren deed een stap achteruit. Hij schudde langzaam zijn hoofd, terwijl hij zijn ogen tot spleetjes kneep. 'Je wilt weten hoe het met je moeder is, hè? Ben je daarom hier gekomen? Heb je me misleid?'

Aria kon nu niet meer liegen. 'Vertel me alleen waarom de verbinding platligt. Ik moet weten of ze in orde is.'

Soren verplaatste zijn blik naar haar mond. 'Misschien laat ik me later wel overhalen,' zei hij. Toen trok hij zijn schouders naar achteren en sjoerde de takken hoger in zijn armen. 'Nu ben ik vuur aan het ontdekken.'

Aria haastte zich terug naar Paisley op de open plek. Daar waren Ban en Echo ook. In het midden waren de broers takken en bladeren aan het opstapelen. Zodra ze Aria zag, rende Paisley naar haar toe.

'Dit doen ze al sinds je wegging. Ze proberen een vuurtje te stoken.'

'Ik weet het. Kom mee.' Er woonden zesduizend mensen in

Rêverie. Soren kon hen niet allemaal zomaar in gevaar brengen.

Aria hoorde takken op de grond kletteren en er sloeg iets tegen haar schouder. Ze slaakte een kreet toen Soren haar naar zich toe draaide.

‘Er gaat niemand weg. Volgens mij ben ik daar heel duidelijk over geweest.’

Ze staarde naar de hand op haar schouder, haar knieën knikten. ‘Laat me los, Soren. We willen hier niets mee te maken hebben.’

‘Te laat.’ Hij groef zijn vingers in haar vlees. Ze hapte naar adem bij de pijnlijke steek die door haar arm schoot. Ban liet de grote tak die hij aan het verslepen was los en keek naar hen. Echo stond met grote, wilde ogen doodstil naar hen te kijken. De lichten glansden op hun huid. Zij zweetten ook.

‘Als je weggaat,’ zei Soren, ‘zeg ik tegen m’n vader dat dit jouw idee was. En nu onze iViewers zijn uitgeschakeld, is het jouw woord tegen het mijne. Wie zal hij geloven, denk je?’

‘Je bent gestoord.’

Soren liet haar los. ‘Hou je mond en ga zitten.’ Hij grijnsde. ‘En geniet van de show.’

Aria ging met Paisley aan de rand van de bomenrij zitten en vocht tegen de aandrang om over haar kloppende schouder te wrijven. In de Domeinen deed het pijn als je van een paard viel. En ook als je je enkel verstuurde. Maar pijn was slechts een effect dat werd toegevoegd om het opwindender te maken. In de Domeinen konden ze niet echt gewond raken. Maar dit voelde anders. Alsof de pijn grenzeloos was. Alsof die eeuwig kon doorgaan.

Ban en Echo liepen voortdurend het bos in en uit en kwamen met armenvol takken en bladeren terug. Soren gaf ze aanwijzingen om dan weer hier en dan weer daar wat meer neer te leggen, terwijl het zweet van zijn neus drupte. Aria keek naar de lampen. Die bleven tenminste gestaag branden.

Ze kon niet geloven dat zij en Paisley in deze situatie waren beland. Ze had best geweten dat het niet helemaal ongevaarlijk was toen ze Ag 6 binnengingen, maar dit had ze niet verwacht.

Ze had nooit bij Sorens kliek willen horen, hoewel hij haar wel altijd had geïntrigeerd. Aria mocht graag de scheurtjes in zijn imago opsporen. Hoe hij naar mensen keek wanneer ze lachten, alsof hij lachen niet begreep. Zoals hij zijn bovenlip opkrulde nadat hij in zijn ogen iets reuze slims had gezegd. Zoals hij zo nu en dan naar haar keek, alsof hij wist dat ze aan hem twijfelde.

Nu besepte ze wat haar zo had geïntrigeerd. Door die barstjes heen had ze glimpen van iemand anders opgevangen. En hier, buiten het bereik van de spiedende bewakers van *Réverie*, kon hij ongehinderd zichzelf zijn.

‘Ik zorg wel dat we hier wegkomen,’ fluisterde ze.

Paisleys onbedekte oog vulde zich met tranen. ‘Sst. Straks hoort hij je nog.’

Het viel Aria op hoe de bladeren onder haar knisperden en ze vroeg zich af wanneer de bomen voor het laatst water hadden gehad. Ze zag dat de brandstapel eerst dertig centimeter hoog werd en toen zestig. Ten slotte – de stapel was bijna een meter hoog – verklaarde Soren dat hij klaar was.

Hij reikte in zijn laars, haalde er batterijen en wat elektriciteitsdraad uit en gaf die aan Ban.

Aria geloofde haar ogen niet. ‘Heb je dit geplánd? Ben je hier met opzet naartoe gegaan om vuur te maken?’

Soren glimlachte naar haar en krulde zijn lip. ‘Ik heb nog wel meer in gedachten.’

Aria haalde diep adem. Hij maakte vast een geintje. Hij probeerde haar gewoon bang te maken omdat ze hem in de maling had genomen, maar ze had geen keus gehad.

De jongens groepten bijeen en Soren mompelde: ‘Probeer het eens zo.’ En: ‘De andere kant, sukkel.’ En: ‘Laat mij maar.’ Tot ze naar achteren sprongen, weg van de vlam die van de bladeren opflakkerde.

‘O, shit!’ schreeuwden ze tegelijk. ‘Vuur!’